

NOWE PODSTAWY ANALIZY PYŁKOWEJ MIODÓW*)

Zofia i Antoni Demianowiczowie

Zakład Pszczelnictwa I S.

WSTĘP HISTORYCZNY

Według Maurizio na zagadnienie występowania pyłku w miodzie pierwszy zwrócił uwagę Pfister (13) w r. 1895 i wykazał możliwość określania na tej podstawie geograficznego pochodzenia miodu. Young (13) w 1908 r. opisał ziarna pyłku spotykane w miodach amerykańskich, Fehlman zaś w r. 1911 w miodach szwajcarskich i pierwszy zwrócił uwagę na cechy odróżniające miody spadziowe od kwiatowych. W 20 lat później Armbruster (2) i jego współpracownicy podjęli na nowo prace w dziedzinie mikroskopowego badania miodów. Następnie zagadnieniem tym zajmowali się Griebel (9), Zander (16), Maurizio (12) i inni, w Polsce zaś Lubliner-Mianowska.

Metoda analizy pyłkowej miodów opiera się na założeniu, że wraz z nektarem danej rośliny pszczoły pobierają pewną ilość pyłku, który pozostaje później w miodzie, powstającym z tego nektaru.

Znany jest fakt, że każdy miód zawiera pewną niewielką ilość części stałych. W 10 g dobrze odebranego, wirówkowego miodu najczęściej bywa od 2 do 2,5 mm³ osadu. Osad ten zawiera przeważnie części roślinne, jak ziarna pyłku, zarodniki grzybów, komórki glonów, drożdże, ziarna skrobi, jak również części zwierzęce, np. włoski pszczoły, łuski motyli, roztocze, a także cząsteczki wosku, gleby i sadzy.

Obecność części roślinnych pozwala w dużej mierze oznaczyć pochodzenie miodu i jest podstawą do analizy jakościowej. Ma ona dość duże znaczenie praktyczne w dziedzinie handlu miodem, pozwala niekiedy oznaczyć geograficzne pochodzenie miodu, odróżnić zafałszowania miodów krajowych miodami importowanymi, miody górskie od nizinnych, spadziowe od kwiatowych itp. Ma ona również znaczenie dla praktyki pszczelarskiej przy ocenie wartości poszczególnych gatunków roślin jako miododajnych.

*) Treść tej pracy jest w pewnej części powtórzeniem publikacji z 1955 r. (Prace Instytutu Sadownictwa, T. I), uzupełniona wynikami dalszych badań z 1955—1957 r. nad 7-ma innymi roślinami. Metoda i wyniki tych badań były referowane na XVI Międzynarodowym Kongresie Pszczelarskim w Wiedniu w 1956 r.

